

Від світу залишилися поруччя.
Скінчився вилов, і — порожній ятір.
Та поплавець, що плін речей троюдить.
І німота — чавунна і незряча.

Долина-свічка. Шкаралущі речень.
І обрій, що не зрушивсь ні на йоту.
Лиш проминальне почало роїтись
І зникати — від стрімких скорочень.

Єдине коло, що стоїть на чатах,
Хоч живчик тліну, вже слабкий, — нечітко
Ледь — над предметами, як смужка диму.

Самі шляхи. Й усі — у невідоме.
Крізь дійсність зизооку і цупку
Ще тільки смерть — іздалеку — ціпком.